

1. KAPITOLA

VLKOLEV

Les ještě spal. S bratrem jsme se dívali k černým korunám stromů, mezi kterými občas problikly hvězdy. Říkalo se, že jsou v nich zapsané osudy nás všech. Pouze ti, kteří zpívali jejich písně, věděli, co se má stát. V mé krvi ale byl oheň a moje síla pocházela od Azenise. Jen on mi pomáhal odolávat chladu, který mi svíral zkřehlé prsty.

Kůň pode mnou spokojeně odfrkoval a kráčel po lesní cestě s takovou jistotou, jako by ji znal nazpaměť. Já ale po ní putovala poprvé. Kdybych se včera večer nerozhodla doprovodit svého bratra na Souboj, zřejmě bych ji nikdy nepoznala.

Souboj. Netušila jsem, jestli se mu tak říkalo od nepaměti, ale každý z Ohnivé země o něm slyšel. Pořád jsem nemohla uvěřit tomu, že se ho Leandros zúčastní. Byl to přece prastarý zvyk, v němž princové soupeřili o ruku princezny a nárok na trůn.

Ohlédla jsem se. Bratr se na svém koni držel těsně za mnou. Stejně jako já měl na sobě prosté lněné kalhoty, bílou košili prošívanou květy ohniček, brokátovou vestu a šedý vlněný plášť. Takhle v noci by si nás někdo mohl lehce splést s tím druhým.

Byli jsme dvojčata, tak se nám naše matka rozhodla dát podobně znějící jména. Leanis a Leandros. Stejně jako si byla blízká naše jména, jsme si byli blízcí i my. Jako malí jsme spolu trávili veškerý čas, až na výjimečné okamžiky, kdy otec učil bratra mužským povinnostem.